

Nagyszótár-cédulák

FEUILLETON - LXIV. évfolyam, 7. szám, 2020. február 14.

„Szótárról írni maga a gyönyörű reménytelenség. Szótárt leginkább olvasni jó. Jó veszélyes, mert hiába, hogy használati céllal veszi kézbe az ember, nagyon hamar belemosódik, beleolvasódik. Úgy is mondhatnám, a tulajdonképpeni cél a nyelvhasználóval, konkrétan velem együtt, belevész a nyelv erdejébe. *Ardajába*, hisz hol van még az e betű, a rengeteget tán már meg se érem.” - írtam első cédulázatomban, 2006-ban, nem sokkal azután, hogy Károlyi Csabával megállapodtunk a Rezső téren, az ÉS szerkesztőségében, hogy elkezdem írni e szubjektív kolumnákat. Írni kötetről kötetre, míg csak kész nem lesz a Nagyszótár, illetve, amíg élek és/vagy eszemnél vagyok. Nem tudom, hány kötet van vissza, ezt a szótár alkotói is csak megbecsülni képesek, hogy hova rúg ki, *pontosan* hány könyvtárgynyira van a *zsűrizik*, a vélhetően utolsó címszó. Évente kéne eggyel *elkészülniük*, hogy legyen némi, matematikai esélyem. Ha az eddigi gyakoriság marad, másfél-két évbe kerül majd egy kötet, s látva a tenger munkát, amit egy ilyen projektbe bele kell ölni, ez a reális. Mikor a fenti diskurzus a hosszú életről lezajlott, még Rezső térnek hívták a Rezső teret, azóta, konkrétan 2016 óta a neve Magyarok Nagyasszonya, igaz, nem először. Szóval történt változás, nem kevés, a demokrácia *ellovant*, noha felüti néha a fejét, egyre néhább, legnehább, persze néha-demokrácia nincs, csupán kiszámíthatatlan félreélés a hatalommal.